

א א מ"י פ"ח מהלכות
סבירות ה"ל ז סגנו
עשין פט טור ש"ע ח"מ
סי רל"א ספיק"א:
ב ג ד מ"י פ"ח מהל'
שאלה ופקדון ללכה א
סגנו פט טור ח"מ
סי רל"א:
ג ה מ"י פ"ב מהלכות
מורה הלכה א סגנו
עשין פט טור ש"ע ח"מ
סי רט ספיק"ד:

מוסף רש"י

הגד לעמי פשעם. אלו
מ"ח שכל שנגתה פשע
שנגתה תלמוד עולה זון.
ולנת יעקב חטאתם. אלו
ע"ה שאף זונת שגתה
(ישעיה נח א) החידים אל
דבריהם הנזכרים המהסרת
במורה להמקרי אל דבריו
(ישעיה י"ב ב) הוי הדור
בתלמוד. לפלס ולחקור
דקדוקי, ששגתה תלמוד
עולה זון. שמתן שאין
מדקדקין בלמוד ומתין
הוראה של חז"ן נעשה
מזון, לפי שמלמודי חכמים
השגתה נעשה להם
מדות, ע"ה שאם נכשלת
זה אפילו שנגתה חטאת
כמודי הוי לך לנדק
ולשמע עד סופה (אבות
פ"ד י"ב).
הדרן עלך אלו מצויאות
שהיו אמרו שומר חנם
נשבע ורצא. ויכול היה
ליפטר בשבועה (ב"ב ק"ח).
אדם מקנה דש"ל.
נשבעת המכר שיהיה המכר
חל לנשבע ולעולם (ק"טו
י"ג). פירות דקל. קודם
שמתנו פירותיו (ק"טו י"ג).

מוסף תוספות

א. פי' לכן קרי ליה
אחיכם לפי. ר"ס. ב. מתוך
המקרא. ר"ס. ג. ומתוך כך
הם כפופים לתלמודי
חכמים. ר"ס. ד. [ו] מתני
משום חרודא רבפילא
דמקני למי שהפקדון
אצלו מתניא. רבנ"א.
ה. לישבע לשקר הוי.
מור"ם. ו. ואפ"ה קנה
כפל. ריב"ז.

אחיכם א"ו בע"י מקרא. א
אם על פי בעלי גמרא א
לדע כמו בעלי גמרא ואינם יודעים
ע"ה ששונאים מ"ח ושמה תאמר אצל
ישראל ישמחו ועובדי כוכבים יבושו:

לג:

אחיכם א"ו בע"י מקרא. א
אם על פי בעלי גמרא א
לדע כמו בעלי גמרא ואינם יודעים
ע"ה ששונאים מ"ח ושמה תאמר אצל
ישראל ישמחו ועובדי כוכבים יבושו:

הדרן עלך אלו מצויאות

המפקיד. אית דלא גרסי או
שאצדו משום דנאצדיה
ליכא כפ"ל ויש לישב שך טוען הנפקד
ואחר כך נמצא הגנב אי נמי אלו
יודעים שנגנבו מתוך ציחו אך אין
אלו יודעים אם פשע או שאצדו
שאלו יודעין שנאצד ממנו אך לא
ידיעין אם על ידי הנגיב או על ידי
דבר אחר:

נגנבו. ה"ה אם אמר פשעתי

ההכפל שלו כדאמר בגמרא
צ"ה פטר נפשיה בגניבה
אלא אורחא דמילתא נקט נגנבו שהוא
רגילות לטעון דבר שהוא פטור אע"פ
שהוא רוצה לשלם וריב"ן פי' דמתני'
נמי ה"פ דהנפקד אמר שנגנבו
בפשעיה' ולא רצה לישבע היינו ולא
רצה לישבע לשקר: **בגון פירות**
דק"ף דעבידי דאתו. וא"ת והכל
אפילו אי עבידי דאתו היאך יקנה
הכפל במעות ששילם והלא מעות
אינן קונות אלא למקס עליה בני
שפרע ועוד מאי קפריך בסמוך מי
יימר דמינגנב והלא כששילם כבר
נגנבה והול"ל מי יימר דנגנבה פירות
שכבר נגנבה שמה נאצדה ויש לומר
דהמקשה סבר דנשעת משיכה הקנה
לו הפרה לקנות הכפל כשיצא והע"ג
דפריך מי שמת (ב"ב דף ק"א) אמרי'

דבדקל לפירות אפילו רבנן מודו דקני
היינו משום דעבידי דאתו אצל הכא
דלא עבידי דאתא אפילו לרי' מאיר לא
קני וקשה דכ"פ השולח (גיטין מז: ושם)
מיבעיא לן צעבד שמכרו רבו לנקס
דילמא אפילו לרי' מאיר לא יועיל
משום דלא עבידא דאתי דמנגת או
דילמא אפילו לרבנן יועיל משום דהא
קאי עבדא והוי כדקל לפירותיו והכל
פשיעא ליה דלא מהני פרה כפילא
ואפילו לרי"מ וי"ל דשמת התם שכיח
טפי מהכא אי נמי הכא פריך אם
תמאי לומר צעבד שמכרו רבו לנקס
דלא מהני לרי"מ ומשי נעשה כאומר
לו לכשתגנבו ותשלמני הרי פרתו
קנויה לך מעכשיו שגוף הפרה מוכר לו
דהשתא הכפל שלו ממילא:

א. פ"ח מהלכות סבירות ה"ל ז סגנו עשין פט טור ש"ע ח"מ סי רל"א ספיק"א:
ב ג ד מ"י פ"ח מהל' שאלה ופקדון ללכה א סגנו פט טור ח"מ סי רל"א:
ג ה מ"י פ"ב מהלכות מורה הלכה א סגנו עשין פט טור ש"ע ח"מ סי רט ספיק"ד:
אחיכם לפי. ר"ס. ב. מתוך המקרא. ר"ס. ג. ומתוך כך הם כפופים לתלמודי חכמים. ר"ס. ד. [ו] מתני משום חרודא רבפילא דמקני למי שהפקדון אצלו מתניא. רבנ"א. ה. לישבע לשקר הוי. מור"ם. ו. ואפ"ה קנה כפל. ריב"ז.

אלו מצויאות פרק שני בבא מציעא

זימי רבי נשנים משנה זו. ה' דקמני גמרא אין לך מדה גדולה מזו
לפי שמשברו תלמידי שמאי והלל שהיו לפניו א שלשה דורות רבו מחלוקת
במורה ונעשית כשמי מורוה' מתוך עול שעברו מלכות וגזירות א' שהיו
גזרין עליהן ומתוך כך לא היו יכולים לתת לב לזכר דברי החולקים עד
ימינו של רבי שנתן הקב"ה לו מן

צעיני אנטונינוס מלך רומי כדאמרינן
צ"ג (דף י'): וגמו מלכה ושלא וקצן
כל תלמידי ארץ ישראל ועד ימינו לא
היו מסכתות סדורות אלא כל תלמיד
ששמע דבר מפי גדול הימנו גרסא
וגתן סימנים הלכה פלונית ופלונית
שמעתי משם פלוני וכשתקצלו
אמר כל אחד מה ששמע וגתנו
לב לזכר טעמי המחלוקת דברי
מי ראון לקיים וסידרו המסכתות
דברי מיקין לזכר דברי יאמנו
לזכר דברי קדיש לזכר וסתם
נמי במשנה דברי יקדים שראה
רבי את דבריהם ושנאן סמס כדי

לקבוע הלכה כמותם לפיכך אמרו
בגמרא אין לך מדה גדולה מזו שיתנו
לזכר טעמי המשנה: **שקנו כולי עלמא
מסני'.** מלחזור על גרסת משנתם:
ואזלו כפר גמרא. לתשוב צבצבא:
הדר דרש להו הוי רך למשנה. לפי
שירא פן ישכתחו המניות וחלפיו
שמות החכמים וצמקוס חיוב יאמרו
פטור וצמקוס אסור יאמרו מומר:
מאי דרוש. מתחילה כשדרש שגמרא
גדול: **לעמי פשעם.** עמי דיינינו מ"ח
את חטאתם אי קורא פשע שהיה
להם לתת לב צטעמי משנתם שיצברו
להם על העיקר ולא יורו הלכה מתוך
משנה שאינה עיקר: **ולזים יעקב.**
שאר העם: **חטאתם.** אפילו פשע
שלהם אי קורא חטאת: **הוי זכיר
בשלמוד.** בגמרא שהיא מירון [טעמין]
המשניות או אם תשמע דבר משנה
מרבך הוהר לשאלו טעמינו ומי שראה:
שנגתה שלמוד. אם שגית שזכרה
בשגתה תלמודך שלא ידעת טעם
המשנה ונתת זה טעם אחר ומתוך
כך דמית לה דין או הוראה שאין
לידך ולמדת הימנה שלא כדת שאין
הטעם כמו שהיית סבור שאליו ידעת
טעם המשנה לא דמית לה מעשה הבא
לידך: **עולה זון.** עונש אתה עליה
כמודי שזון הוא צידך שלא שאלת
טעם מרבך: **אלו ת.א.** ששימשו חכמים
הרבה ללמד טעמי משנתם זה בזו
וזה בזו שאין הכל צדיקין א' בשוין:

הדרן עלך אלו מצויאות

המפקיד א צאל חבירו בהמה או כלים
ונגנבו או שאבדו שילם ולא רצה
לישבע אשהרי אמרו שומר חנם נשבע ויוצא
במצא הגנב משלם תשלומי כפל טבח ומכר
משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי משלם
למי שהפקדון אצלו נשבע ולא רצה לשלם
נמצא הגנב משלם תשלומי כפל טבח ומכר
משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי משלם
לבעל הפקדון: **גמ'.** למה ליה למתני בהמה
ולמה ליה למתני כלים צריכי דאי הנא
בהמה הוה אמינא בהמה הוא דמקני ליה
כפילא משום דנפיש טירחה לעיולה ולאפוקה
אבל כלים דלא נפיש טירחיהו אימא לא
מקני ליה כפילא ואי הנא כלים הוה אמינא
כלים הוא דמקני ליה כפילא משום דלא
נפיש כפליהו אבל בהמה דכי טבח ומכר
משלם תשלומי ד' וה' אימא לא מקני ליה
כפילא צריכא מתקף לה רמי בר חמא והא
ה"אן אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ואפילו
לר"מ דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם
ה"מ כגון פירות דקל דעבידי דאתו אבל הכא
כו

הדרן עלך אלו מצויאות

המפקיד. ולא רצה לישבע. שבעת שומרים שלא פשע זה ושלם שלח זה יד שיהיה יכול ליפטר בשבועה זו שהרי אמרו כו':
למי שהפקדון אלנו. דכיון דשילם קנה כל תשלומיה. ובגמרא א' מפרש טעמא: **גמ'** דמקני ליה כפילא. הבעלים
מקיני לשומר כפל העמיד להשתלם כדאמר לקמן שבעה שמסרה לו לשומר על מנת כן מסרה שאם תגנבו ורצה וישלם יהא כפל
שלו: אימר לא מקנה ליה כפילא. לא מסרה לו מתחילה על מנת כן: דלא נפיש כפליהו. שאין באין לירי ארבעה וחמשה שאינה
נוהגת אלא בצור ושה בלכד: מסקיף לה רמי דו'. א' אמתימין קא מתמה: והא אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. והיאך הקנו
לו בעלים כפל זה שעדיין לא נתחייב בו גנב: ואפילו לרי' מאיר דאמר. צ"ג דקדושין (דף סג). הרי את מקודשת א' לי על מנת שאתגיר איכא
למיגמר מינה מוכר פירות דקל לחבירו עד שלא באו לעולם דאפילו זה רב הווא רבך נקמן בציחו נשך (דף סו:): **דעבידי דאפו גריסין:**
מי

מסורת הש"ס

א [ועין תוספות צבא
קמא דל: ד"ה זימי
וכי' א] [ונגממוסדהין
קא: א] אבות פקד ד
משנה י. א' ז"ק קא.
א' יעומא זג. דקדוש סג:
גיטין יג. מז: כ"ב עט:
קמ: קלא. קמל: קמ.
א' [ציל ששה. יעב"ץ].
א' ופוסה זג: ט' צ"ק קא.
א' [בדפרי"מלכות
יון ורומי ושפרות שהיו
גזרין]. ט' [בבבשי'
ע"ה הגירסא, בבב"ץ].
א' [ישעיה סו]. ב' בבשי'
על הרי"ף נוסף:
השומר, א' [נקמן לנ].
א' ציל מקודשת לי
לאחר שאתגיר. ר"ש,
א' ונע"מ תוספות כ"ב עט:
ד"ה אמרו].

תורה אור השלם

1 קרא בגרן אל תחשף
בשופר הרם קולך הרג
לעמי פשעם ולבית
יעקב חטאתם:
ישעיה נח א
2 שמעו דבר יי החורדים
אל דברו אמרו אחיכם
שנאיכם מדריכם למען
שמו יבדו יי ונרא
בשמתחכם ודם יבשה:
ישעיה סו ה

גליון הש"ס

גמ' אלו עמי הארץ.
עי' סוטה דף כב ע"א
מוס' ד"ה רבי שמואל:
רש"י ד"ה ביט ובז'
משברו תלמיד. ועין
מנינה דף טו ע"א תוספות
ד"ה יומי:

הגהות מהר"ב

רבינו שרבו
א [בבשי' ד"ה מתקף לה
רמי. ניב עין הלכות עולם
דף א' ע"ב דף ח' ע"א
ועבדי צעל יפן שמועל:
עם ישעיה' א' ע"ב ד"ה
הי' ומנעו מתקף וכו':
[וע"ע בבבשי']

רבינו חננאל

דרש ר' יהודה בר' אילעאי,
שמעו דברי יי החורדים
(על) [אל] דברי. אלו
תלמידי חכמים וכו'. הדין
על אילו ציאות
המפקיד אצל חבירו בהמה
אי כלים נגנבו או אבדו,
שילם ולא רצה לישבע
וכו' עד, למי משלם למי
שהפקדון אצלו. וכן
הלכה. ומקסי' והא אין
[אדם] מקנה לחבירו דבר
שלא בא לעולם, כלומר,
היאך יכול המפקיד
להקנות כפילו למי
שהפקדון בידו, והא אפי'
לחבירו דסבר אדם מקנה
שלא בא לעולם.

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

לה.

עין מושפט נר מצוה

(א) [נכלה דליל כנה],
(ב) [שנעוטה מנ: ע"ש],
(ג) [ב"ק נח: ד] [לקמן]
(ד) [עלמט: ו] [ב"ב
קל"ט: א], לקמן: כמות
ג עמ: ב"ק פח: ב"ב
ג קל"ט: ה' ג' ר"ש"א
ל"ב הונא,

הנהרות הב"ח

(א) נ"ב אמר רבא אמר
רב יוסף ש"ט עדים
שנערפה: (ב) שם ה"ב ל'
כ"פאי אמר: (ג) שם זבנה
אורחא: (ד) ת"ס ד"ה
זבנה וכו' לא מהדר בימא
מה מנ:

רבינו חננאל

ואמרי אם איתא לדרב
הונא, כיון שנשבע המלוה
שאינה ברשותו איכן יכול
להוציא הפיקדון, וכבר
נשבע שאינו ברשותו,
(א) והלזה נשבע כמה היה
שור. ומבני הכי קתני, מי
נשבע תחלה מי שהפקדון
אצלו, שאם ישבע הלזה
תחלה חיישין שפא ורביא
המלוה את המשכונן,
ובמצאת שבועה זו
לבעלה. ושאר השמועה
פשוטה היא. והוא האפקיד
כיפי בגביה חריב ואמ"ל לא
יענא היכא אתחתינהו.
אמ"ר רב נחמן כל לא ידענא
פשיעוהו היא, הייבי
לשלומי, לא שילם, יוד רב
נחמן לנכסיה ושם לאפקיד
והיבי לבעל הפיקדון
ברמי דהנוו כיפי דפשו
בהו. פי אפרנא חזר.
לסוף אישתכחו כיפי
ואוקרו ברמיחן. מרבי
דכיפי אמ"ר ה"ב לי כ"פאי
וטול אפרנא, והלה אמ"ר
כ"ס, לא אלא מעידנא
השקלת לאפרני זכנא
אנא בכיפי וברשותי
אוקרו, ודן ר' נחמן כיון
דהא שומא דשמו ליה
לאפרנא שומא בשינת
הואי דהא חזר כיפי ולא
אברו, וקיימי לן (ב"ק ק'
פקדון כל היכא דאיתיה
ברשותיה דמרבי קאי, לאו
שומא הוא, וחדר אפרנא
למרבי והדר כיפי
למרביהו. ואמר שומא
הדרא לעולם משום שני
ועשית הישר והטוב, והני
מליי אם לא מכרה, אבל
אם מכרה לאחר אז נתנה
במחנאו לא הורישיה, לא
הדרה. וכן אם שמו ב"ד
שרה לאשה במלוה שהיא
נושה לאחרים ובישת
המכסה שרה זו לבעלה,
או שמו שרה אשה לנושה
שלה ונישה, לא מהדרין
ליה לבעל ולא מהדרין
מיניה דבעל דכובני דמי,
וקיימי לן בעל בנכסי
אשתו לוקח חזר לא מהדר
ולא מהדרין ליה, דאמ"ר
יוסי בר חנינא בארשא
נכסי מלוג בחיי בעלה
ומתה הבעל מוציא מיד
הלקוחות.

איפא לדרב הונא. שהשומר המשלם דמי נשבע שאינה נרשמו
אנחי חיישין לשמא יוליא הא אשמע: שיש עדים שנערפה.
דהשתא לא אשמעניהו שהרי הביא עדים: **עמא ומייסי לה.** מחזר
שואל אחר הנכנסים בזיתו וימלא הגנז: וזה נשבע. הלזה
ששצוה עליו נשבע כמה שזה:
מלוה נשבע החילה. שאינה נרשמו:
רישא דפיפא. הוא מיוצגת לרב
הונא רישא תביעת מלוה סיפא תביעת
לזה רישא דסיפא דקתני פטור
בתביעת לזה: **אגילגול שצוה.** דטענה שיש
צוה שצוה מגלגלין עליו שצוה
לישבע על שמיה ויגילגול שצוה
לדארייתא היא נקדושין (דף סו:):
הפא במאמינו. הא דקתני פטור
במאמינו לזה למלוה שאינה נרשמו:
לא קיס ליה בגויה. מימר אמר לזה
לא קיס למלוה בגויה דמשכון ללא
נחן דעמו עליו לדעת דמי: **מאי שנא**
כו'. דנקט תנא למלתיה דכ"י שזה
נאמן על זה זה אינו נאמן על זה:
לזה מקיים צמלוה. מקרא זה מומת
ישרים תנחם אס לא שאדם נאמן
וישר הוא לא היו מעשרין אותו מן
השמים שנאמר תומת ישרים תנחם:
כיפי. נומיס: **ואייקור.** יתר על
המים שפרע לבעלים: **הוה וסינא.**
שדן דין זה: ופרקין המפקיד הוה.
וזפרק זה היינו עוסקין: **ואמרי ליה**
שילם ולא רצה לישבע. קתני מתני'
דקני כפילא והאי נמי שילם וליקני
רווחא דאייקור: **דשומא דרה.** נכסי
לזה ששמו צ"ד לבעל חוב חורין אליו
אס נתן מעות לבעל חוב כי הכא
דמכר אפרנא למרה: **דשומא נעוטה**
הוה. דקבור היה שדדו הנומיס
והרי לא אפרנא: **דהא אזר כיפי**
שעיקרא. שהרי בתחילת השומא
היו הנומיס צידו ולא היה יודע
דאלו היה יודע שכן לא שמו לו
הטרקלין אבל שומא שצ"ד שמין על
שאלו לו מעות והוא חייב לו הרי הוא
כמכר גמור ואינה חורט: **אמרין.**
לבעל חוב שני: **לא עדיפס.** מבעל
חוב ראשון שצאת מכחו כשם שהיא
מחזירה ויטול מעותיו משום ועשית
הישר והטוב אף אמה קבל מעותין
לבעלים הראשונים משום ועשית
הישר והטוב: זבנה ארופס כו'.
בעל חוב ששמו לו קרקע ומכרה או
שנתנה או הוריש: **הני.** אחרונים
או לוקח או יורש או מקבל מתנה:
אדעתא דארעא נחוס. שיהא קרקע
שלהם ולא שיקבלו מעות דלילו בעל
חוב אית ציה משום ועשית הישר
והטוב דלמרינן לא היה לך עליו אלא
מעות והרי הן לך אבל אלו קרקע
קנו: **ואנסינא.** אפילו לא שמאנת
לבעלה כמתובתה להיות נכסי אן

בזל דין לוקח נתנו צו חכמים הלכך לא מיהדר היכא דשמו לה ואינסינא ומתה וירשה בעלה כדלמרינן זבנה אדעתא דארעא נחוס: ולא מהדרין ליה. היכא דשמו מינה ואינסינא ומתה וירשה בעלה וצא להחזיר החוב וליטול הקרקע לא מצי למימר ירשה אני דכלוקח שזייה רבנן ולא כירוש: **האשה שמכרה בנכסי מלוג.** להיות בעל אול פירות בחייה וגוף הקרקע יהיה ללוקח לכשתמות ומתה: **בעל מוליא.** גוף הקרקע מיד הלקוחות והכי מוקי לה צפרק האשה כמתובת (דף עב:) תקנת ארשא בגופה של קרקע לאחר מיתה. אלנא כלוקח שזייה רבנן ואלנא כשאר יורש שזייה רבנן יורש נכסיו בחייו אף לו ירשה בזה: **בארשא הפקיעו.** כשהיתה צאושא שגלתה שס סנהדרי גדולה כדלמרינן צ"ה (דף לא.) גצי עשרה מסעות: **אגביה**

מזג דמשתבע מלוה בראשו בו'. (א) לרצה ולרצ יוסף לא פריך אלא לרצי ורצ אשי:
תהא במאמינו. צרישא לא מצי לאוקמי הכי משום דהתם א לא יכלה להאמינו כיון שע"י כן לא יוכל לישבע א כלל הכא אין כאלן שצוה ואלע"פ שמפקיד צמה שמאמינו שצוה שהיה יכול לגלגל עליו אינו חושש א:
ואותבניהו שירבם. ואלו דיוקרא דכיפי הוי שצתא דעלמא ד כמו כפילא ולא דמי לגינות וולדות דאותו שצח ויכר בגוף הצהמה: **אמר ריהב זב"ד.** ללא דמי לאטעמיה לשובעה דקני כפילא לרצה כשילם אמרינן (ב"ב דף קט.) דהתם משלם צלונגו א כלל רצ נחמן הולך לגבות אפרנו:
זבנה בו' ור"ת ואמאי לא מהדר (ה) מה מכר ראשון לשני כל זכות שמכר לידו וי"ל דהלשון מן הדקין נמי אין מחזיר שמכרה היא לו שהרי אוכל פירות צלל נכיתא אלא משום ועשית הישר והטוב מהדר ולכן שני לא מהדר:
לוקח הוי. אפי' אי הוי יורש לא מהדר כדלמרינן זבנה אורמה כו' אלא משום לא מהדרין ליה נקטיה דאי יורש הוי מהדרין ליה שהנן פודה קרקע של אציו ואע"ג צפרק י"ג נחלין (ב"ב דף קל"ט) ושם ד"ה (הס) מסיק דטבא ליה עבדו ליה או יורש או לוקח הא אמרינן התם צר היכא דליכא פסידא לאחריני לא עבדי ליה טבא ולכך הכא לא הוי כירש משום פסידא דמלוה ולא מהדר ממנה נפוך דלפי' יורש הוי לא מהדר ודר' יוסי צר חנינא מפרש התם דלקוחות אפרסו אנפשייהו: **רצא**

י"ב א ב מ"י פ"ג מה' מלוה וזה ה"ל ד סנה עשין דז טושי"ע ח"מ ס"י עב פ"ג י:
י"ד א ג מ"י ע"ט טושי"ע ע"ש פ"ג י:
טו ה מ"י פ"ד מה' שאלא ופקדון ה"ל ז סנה עשין פח טושי"ע ח"מ ס"י רצא פ"ג י:
טו ו ד מ"י ע"פ מה' ג סנה ע"ש טושי"ע ח"מ ס"י רצה:
יז ח מ"י פ"ב מה' מלוה ה"ל ט סנה עשין דז טושי"ע ח"מ ס"י ק"ט פ"ג י:
יח ט י ב מ"י ע"ג מה' טושי"ע ע"ש פ"ג י:
ל (מ"י פ"ב מה' שאלא ה"ל יא טושי"ע ח"מ ס"י שמו ס"ג י:
יב כ מ"י פ"ב מה' אישות ה"ל ז עשין כ"מ סנה עשין מח טושי"ע א"ע ע"י ס"י פ"ג י:
ט:

תורה אור השלם

1 תמות ישרים הנחם וסלק בוגדים ישרים: מילי יא ג
2 וְעִשְׂתִּי הַיֶּשֶׁר וְהַטּוֹב בְּעֵינַי וְלִמְעַן יִיטֵב לִי וּבֵאתִי וְרִשְׁתִּי אֶת הָאֵרֶץ וְהַטְּבָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לִי לְאַבְרָהָם: דברים ו' ז

מוסף רש"י

תומת ישרים הנחם. מנהל. וסלק בוגדים ישרים. ישרים. ישרים. שומא. ששמו צ"ד לבעל חוב קרקע הוה, אס יפרע לו מעות הדר. דע"ל (ע"ל טו). ועשית הישר והטוב. זו השפעה לפנים משורת הדין (דברים ו' יח). האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה. הקין (מתכות ו'). שאל ימות בעלה ויחזי כן ואל ממות היא וירשה בעל יפקדון, ונכסי מלוג הן נכסיו שנפלו לה בזמן אשה או שהספקה קרקעות שלא נשמו בשמתה, ולא קיבל בעל עליו אחריות, ואילו פירומיחן בחייה תקנת חכמים תחת פקדוה, והכי מוקי מלוג, שמילגו ומתקין בעל, אכל הפירות מלגתה כרצא (רשב"ם ב"ב קט"ז). ומתה. ובעל יורש אותה דבר מורה (לקט"ו יז). הבעל מוציא מיד הלקוחות. דשויתו רבנן לוקח והוא לוקח ראשון (מתכות ו'). דלע"ג דבעלמא קנין פירות לאו קנין גוף דמי, בעל בנכסי אשתו אלמנה רבנן לשערותיה משום אינה וזהו לוקח ראשון (מתכות ו'). דלע"ג ומיחו להכי אפי' מסירת האשה, שאל ימות בעלה בחייה יעלם לוקח (רשב"ם ב"ב ו').

מוסף תוספות

א. שהשבויה מושפא על הלוח. מוס' הא"ש. ב. משום שמה יוציא הלה הפקדון ויפסיד. מוס' שנעוטה מנ: ד"ה ושמא.

הלכך רדא אינו מאמינו לפי שהוא רוצה לישבע כמה היה שור. מוס' הא"ש. ג. פי'. אינו חושש על אהה שבויה כ"כ שבשביל זה ישיבעו שבויה שיווד בו שאינו שבויה חנם, אבל אותה שבויה לבהה משיבוע מפני שסבור דלא קיס ליה. ש"מ"ק ג"ס נ"ון. ד. תהלי בשער השוק, ואינו יודא מגוף החפץ. הא"ש. ה. אלמא לרבא אע"ג דאטרחיה לבי דנא מקני ליה כפילא. רע"ט. ו. ואע"ג דאטרחיה לבי דנא קצת שנשבע לו תחילה מ"מ הרי שילם לו לביסוף ולא אטרחיה לבי"ד. מוס' פ"ג ק"ק. ד"ה רצא. ז. והשתא דרזוי לוקח לא מהדרין ליה. רע"ט.